

да може у том погледу све подузети што би и сами Симон учинио, и у случају потребе овластити кога другог. Ово овлашћење озваничили су Пасквал Вракјен, судија, и Маријан Бућа, аудитор (XLIХ, 277).

Доцније се јавља Бијело Поље. Помиње се 28.VI.1589 у пуномоћију Радула Раославчева Красовића из Бијелог Поља, којим је овластио Зуана Рефата Лоренцини (ваљда млетачког трговца у Котору) да га заступа у свим пословима (LХV, 395).

И. Стјепчевић и Р. Ковијанић

ПОХРАНА БЛАГА МАРЕ ВУКА БРАНКОВИЋА

Послије косовског пораза, Вук Бранковић је затражио од Дубровника склониште за себе и своју породицу. Године 1396, „Вук и његова жена Мара — каже Јорјо Тадић — послали су у Дубровник своје благо, већином у сребру“, које је доцније Мара подигла са својим синовима („Промет путника у старом Дубровнику“, 72). Послије прогонства и смрти Вука (1398), султан Бајазит оставио је Мари са синовима само малу област око Вучитрна и Трепче, познатог рудника олова и сребра. Из тог рудника биће и сребро које је Мара, убрзо послије тих догађаја, депоновала у Котору код угледног и богатог которског властелина Марка Драга, о чему налазимо докуменат у Државном архиву у Котору.

Марко Драго из Котора изјавио је пред которским судом, 28-II-1399, да је дужан дати „госпођи Мари, жени покојног добре успомене Вука Бранковића, Гргуру, Ђурђу и Лазару, синовима поменутог Вука и госпође Маре“ 183 фунте (око 65 kg) финог и бијелог сребра. Марко Драго јамчио је свим својим добрима да Мара и њени синови могу и послије његове смрти добити то сребро од његових добара и његових наследника. У случају, да Мара и њени синови не могу доћи да узму то сребро, онда су Маркови наследници дужни били предати га двојици монаха из Свете Горе који донесу писма (од Маре или њених синова) са печатом на коме је утиснута црквица. Ову исправу потврдили су Јуније Мекса, судија, и Драгоје пок. Марка Драга, аудитор (II, 640).

Напомињемо, да је и друга кћи кнеза Лазара, Јелена Сандаљева, остављала своје благо у Котору код Луке Паутина, — 1436 године 1000 златних дуката, 1438 године 397 дуката, а 1440 многе драгоцености, у скупоцјеној одјећи, златним накитима и сребрном посуђу (VI, 72, 475, 969).

И. Стјепчевић и Р. Ковијанић